

Hem perdut un referent: Modest Prats, capellà al servei d'unes persones i d'un poble

Dil, 31/03/2014 per Catalunya Religió

(Salomó Marqués) Acaba [de morir](#) mossèn **Modest Prats i Domingo**, capellà empordanès que per a moltes persones ha estat un referent de fe, catalanitat i democràcia. Tres aspectes que per ell eren indissociables. El vaig conèixer abans d'ordenar-se capellà el 1959 i al llarg de tots aquest anys d'amistat i peripècies en comú sempre posava en primer terme el fet de ser capellà. De capellà diocesà. Un adjectiu ben clarificador. De capellà al servei d'unes persones i d'un poble.

En el diari que va escriure durant el recés amb motiu de la seva ordenació de capellà, hi deia: “La meva vida sacerdotal ha de tenir una altra font: la diocesanitat. Diocesanitat que vol dir: unió estreta de pensament i d'acció amb el Bisbe. Jo em lligo a una diòcesi i, per tant, a un Bisbe que és el que té l'obligació d'exercir la caritat pastoral en la diòcesi. (...) La Diòcesi de Girona: heus aquí la nineta dels meus ulls. I per ella, unió amb tota l'Església Universal”.

Va començar el seu sacerdoci durant la dictadura franquista. La seva predicació i el seu treball pastoral, sempre fruits d'una lectura a fons de l'evangeli, eren crítiques i anaven pel camí de promoure els Drets Humans i els Drets dels Pobles. Per ell no es podia separar predicar l'evangeli de treballar a favor de la democràcia i de la defensa i la promoció de la llengua i la cultura catalanes, les del seu poble. Era molt crític amb la dictadura, fet que li comportà conflictes amb les autoritats governamentals.

També era crític amb aquells sectors de l'Església que mantenien l' statu quo o callaven davant les situacions d'injustícia i de manca de llibertat que vivíem. Les seves homilies, les conferències, els articles a la revista *Presència*, etc. eren, per a molts, una alenada d'aire fresc i el testimoni que era possible una església no casada amb la dictadura.

El gran pecat de la por

Va creure en el Concili Vaticà II i va encomanar el seu entusiasme crític a les persones de les seves parròquies, als grups de matrimonis, a sectors d'estudiants universitaris, a totes aquelles persones que tenien contacte amb ell. Parlava de l'esperança cristiana que passava necessàriament per la transformació d'una societat injusta. Treballava per eliminar les estructures velles de la Cristiandat, de la barreja dels poders temporals i de l'Església. Per això signava documents a favor de les llibertats de Catalunya; a favor d'una Església catalana i, quan calia, feia pressió al Vaticà demanant bisbes catalans, etc. I predicava en favor de perdre la por. Per en Modest la por era el gran pecat contra la fe.

Des del secretariat diocesà de Justícia i Pau –en va ser un dels fundadors- no va escatimar esforços a favor d'un país plenament democràtic, en el qual no hi haguessin vencedors i vençuts d'una Guerra Civil que havia dividit la societat. Recordo quan en un acte a Girona organitzat per Justícia i Pau contra la Pena de Mort, quan en Franco encara l'anava aplicant amb decisió, va manifestar: “Sóc fill d'un home que fou condemnat i executat, quan jo només tenia tres mesos, i ell acabava de fer vint-i-cinc anys. Perquè voldria que ningú mai més no es trobés en aquestes circumstàncies lluito per l'abolició de la pena de mort i per un país reconciliat, on no hi hagi venjances, ni odis, on no hi hagi esclaus i lliures, sinó igualtat i fraternitat. És la lluita per la victòria de la pau, és la conseqüència d'una fe que, sota l'impuls de l'Esperit em porta a dir a Déu: Pare Nostre”.

El seu amor a l'Església no el privava de ser-ne crític. El que deia públicament servia de confort a sectors i persones que treballaven per canviar-la, fer-la més oberta, més acollidora, obrint horitzons i qüestionant determinades actuacions de la jerarquia, i al mateix temps, provocava el rebuig per part dels sectors més conservadors del clergat i d'alguns grups de cristians. Els anònims que rebia són una mostra de com escandalitzava els sectors més conservadors de l'Església i de la societat.

La seva voluntat de ser capellà al servei de la diòcesis el va portar a compaginar la docència i la investigació universitàries amb ser rector durant una bona colla d'anys de Medinyà i Vilafreder. Gosaria dir que aquells varen ser els anys més feliços de la seva vida pastoral. El contacte directe amb la gent; el seu tracte afable, la seva bonhomia i la seva ironia; les celebracions religioses planeres i a l'abast de tots; etc. el feien un capellà proper; un home estimat pels seus convilatans convençuts que tenien un rector que era una personalitat en el món intel·lectual i en el món eclesial de Catalunya. I era veritat.

"No hi ha cap neutralitat possible"

Penso que bona part del que ha predicat i escrit al llarg de més de cinquanta anys de sacerdoci continua vigent avui, i de la mateixa manera que va ser en el seu moment un esperó per a molts dels que els vàrem escoltar i llegir pot ser-ho ara pel lector d'aquest text. És per això que acabo amb un dels paràgrafs que el 1984 (ara fa trenta anys!) va escriure a uns nois i noies de Vilafreder i Medinyà amb motiu de la seva Confirmació: “Sigueu sempre oberts a la solidaritat. Vivim en un món muntat sobre la injustícia, l'opressió, els odis, les amenaces i la por. Ho sabeu pla bé perquè n'hi ha prou de clavar un cop d'ull al nostre voltant per adonar-se'n. Però tampoc no heu de voler veure només el cantó brut de la realitat. També podem escoltar arreu el crit dels que reclamen pau, podem constatar que al costat nostre viu molta gent que defensa la llibertat, que estima, que lluita per la justícia, que ajuda els veïns i companys, que treballa pel bé del poble. Recordeu, però, que

la solidaritat no és una simple qüestió de bons sentiments. S'ha de triar un cantó o un altre. No hi ha cap neutralitat possible”.

[En la [foto](#): Guillem Terribas, Josep M. Fonalleras, Mon Marquès, Modest Prats i Pere Domenech]

Salomó Marquès, *professor del departament de Pedagogia de la Universitat de Girona.*